

Andrej Sapkowski

Střípek ledu

I.

Zdechlá ovce, napuchlá a vzdutá, se ztuhlýma nohama, trčícíma k obloze, se pohnula. Geralt, dřepící u zdi, pomalu vytahoval meč. Dával si pozor, aby přitom nezazvonil o kování pochvy. Hromada odpadků ani ne deset metrů od něj se pomalu vyboulila a zavlnila. Zaklínač se zvedl a vyskočil dřív, než k němu stačila z otevřeného smetiště dorazit vlna smradu.

Z odpadků proti němu najednou vyrazilo chapadlo, zakončené oblým, válcovitým, trny naježeným kyjem. Zaklínač se pevně postavil na zbytky rozbitého nábytku, kymácející se na hromadě shnilé zeleniny, po krátkém zabalancování se mu podařilo získat rovnováhu, pak jedním úderem meče odsekl palcátovitou přísavku chapadla. Okamžitě uskočil, teď ale sklouzl z prken a zapadl až po pás do hnojistě.

Smetiště vybuchlo, vyrazila z něj hustá, smradlavá sprška, střepy hrníčků, zplesnivělé hadry a světlé nitky kysaného zelí - a zpod nich se vyvalila obrovská hlízovitá masa, beztvará jako groteskní brambor, bijící do vzduchu třemi chapadly a pahýlem čtvrtého. Znehybnělý, ve smetišti uvízlý Geralt, čal zešíroka a hladce odsekl další chapadlo. Dvě zbývající, silná jako větve starého stromu, na něj tvrdě dopadla a vrazila jej ještě hlouběji do třesaviska. Příšera k němu postupovala, orala smetiště jako na laně vlečený sud. Spatřil, jak tlustá hlíza puká a odhaluje širokou tlamu, plnou velkých, hranatých zubů.

Dovolil chapadlům, aby ho uchopila kolem pasu a s mlasknutím vytrhla ze smrduté břečky, aby jej vlekla ke svému tělu, krouživými pohyby se nořícímu do smetiště. Zubatá tlama zuřivě a divoce zaklapala. Zaklínač, přivlečený k té hnusné tlamě, uchopil oběma rukama meč a bodl; čepel se měkce, lehoučce zapíchla. Odporný, nasládlý pach znemožňoval dýchání. Bestie zasyčela a otrásla se, chapadla uvolnila sevření a křečovitě bičovala vzduch. V odpadcích zabředlý Geralt bodl ještě jednou, rovně; čepel odporně zaskřípala na vyceněných zubiskách. Nestvůra zabublala a ztichla, hned nato se ale nafoukla a se syčením na zaklínače vystříkla páchnoucí sliz. Geralt začal prudce hýbat nohama, uvězněnými ve shnilé břečce, pak se vrhl kupředu, rozrážeje smetí hrudí jako plavec vodu, sekl ze všech sil seshora, celým tělem nalehl na čepel, vnikající do hlízy přímo mezi světle fosforeskující oči. Nestvůra bublavě zanaříkala, roztrásla se a rozlila po hromadě svinstva jako propíchnutý puchýř, z něhož vyrážely nepříjemné závaný tepla a smradu. Chapadla se ve shnilotině křečovitě třásla a svíjela. Zaklínač se vyhrabal z husté kase a dostal se na sice nepříliš jistou, ale přece jen pevnější půdu.

Cítil, že se mu do boty dostalo něco lepkavého a hnusného, co mu stéká po lýtku. Honem ke studni, pomyslel si, co nejdřív se umýt, zbavit se toho hnusu. Umýt se. Chapadla nestvůry sebou ještě jednou plácla o smetiště a znehybněla.

Spadla hvězda, okamžik trvající záblesk, oživující černou, nehybnými světélky posetou oblohu. Zaklínač si nepřál nic.

Dýchal těžce, chraptivě, cítil, jak se ztrácí účinek elixírů, vypitých před bojem. Obrovská hromada odpadků, příkře padající od městských hradeb dolů k řece, vypadala ve svitu hvězd docela zajímavě. Zaklínač si odplivl.

Nestvůra už byla po smrti. Stala se součástí hromady smetí, kde kdysi žila.

Spadla druhá hvězda.

"Smetiště," vyslovil zaklínač s námahou. "Hnus, hnůj a hovna."

II.

"Smrdíš, Geralte," ušklíbla se Yennefer, neodvracejíc se od zrcadla, před nímž si smývala šminky z víček a řas. "Vykoupej se."

"Nemáme vodu," řekl, když se podíval do džberu.

"S tím si poradíme." Čarodějka vstala a dokořán rozevřela okno. "Chceš raději mořskou nebo obyčejnou?" "Mořskou, aby byla nějaká změna."

Yennefer roztáhla ruce, vykřikla zaklínadlo a vykonala rukama krátké, úsečné gesto. Otevřeným oknem najednou zavanul ostrý, mokrá chlad, okenice bouchly a do světnice se syčením vtrhl zelený, nepravidelně kulatý vír. Díže se naplnila rozbouřenou vodou, jejíž vlny narážely na okraje a stříkaly na podlahu. Čarodějka usedla a vrátila se k přerušené práci.

"Dařilo se?" otázala se. "Co na tom smetišti bylo?"

"Zeugl, přesně jak jsem si myslel." Geralt se stáhl boty, svlékl se a strčil nohu do lázně. "U pekel, Yen, je to studené. Nemůžeš tu vodu ohřát?"

"Nemůžu." Čarodějka se naklonila k zrcadlu a skleněnou tyčinkou si něco kápala do oka. "Takové kouzlo je hrozně namáhavé a nedělá mi dobře. A pak, tobě studená voda po těch tvých elixírech jen prospěje."

Geralt se nehádal. Hádat se s Yennefer nemělo žádný smysl.

"Dělal ten zeugl nějaké potíže?" Čarodějka ponořila tyčinku do flakónku a kápala si něco i do druhého oka; komicky se při tom zašklebila.

"Nic zvláštního."

Za otevřeným oknem se ozval hluk, hlasité zapraskání lámaného stromu a blábolivý hlas, falešně a neuspořádaně opakuující refrén známé obscénní písničky.

"Zeugl." Čarodějka sáhla po dalším flakónku z impozantní baterie na stole a vytáhla z něj korek. Světnicí zvoněl šeřík a angrešt. "No prosím, pro zaklínače je dost práce i ve městě, ani se nemusíš tahat po pustinách. Víš, Istredd tvrdí, že je to zákonitost. Každou nestvůru, vyhubenou v lesích a močálech,

nahradí něco jiného, nějaká nová mutace, přizpůsobená umělému, lidmi vytvořenému prostředí."

Geralt se jako vždy, když se zmínila o Istreddovi, ušklíbl. Začínal už mít plné zuby Yenneferina nadšení Istreddovou genialitou. A to i když měl Istredd náhodou pravdu.

"Istredd má pravdu," pokračovala Yennefer, vtírající si to něco, co vonělo šeríkem a angreštem, do tváří. "Podívej se sám - pseudokrysy v kanálech a sklepích, zeugli na smetištích, škeblice ve znečištěných příkopech a kanálech, taježice v mlýnských náhonech. Není to nejhorší symbióza, nemyslíš?"

A ghúlové na hřbitovech, požírající nebožtíky hned druhý den po pohřbu, pomyslel si, smýváje ze sebe mýdlo. Dokonalá symbióza.

"Ano." Čarodějka odstrčila flakónky a krabičky. "Ve městě se pro zaklínače najde práce až nad hlavu. Mám dojem, Geralte, že se jednou v nějakém městě usídliš natrvalo."

To by mě nejdřív musel trefit šlak, pomyslel si Geralt. Neřekl to ale nahlas. Nesouhlasit s Yennefer, jak dobře věděl, to byla nejjistější cesta k hádce - a hádka s Yennefer nepatřila k nejbezpečnějším záležitostem.

"Už ses umyl?"

"Ano."

"Tak vylez z toho škopku."

Yennefer ani nevstala, jen nedbale mávla rukou a vyslovila zaklínadlo. Voda ze škopku, z podlahy i ta, co stékala z Geralta, utvořila průsvitnou kouli a se zasyčením vyletěla z okna. Uslyšel hlasité žblunknutí.

"Ať vás hrom trefí, zkurvysyni!" ozval se z ulice rozzlobený výkřik. "Nemáte kam chcanky vylívat? Ať vás zaživa vši sežerou, aby vás pokřívilo, zdechněte!"

Čarodějka zavřela okno.

"Do psí mateří, Yen," zachechtal se zaklínač. "Mohla jsi tu vodu hodit kousek dál."

"Mohla," zabručela, "jenže se mi nechtělo."

Vzala se stolu lampičku a přistoupila k němu. Bílá noční košile, lepící se v pohybu na její tělo, ji činila nadpozemsky krásnou. Víc než kdyby byla nahá, napadlo jej.

"Chci se na tebe podívat," řekla. "Zeugl tě mohl škrábnout."

"Neškrábl mě. Cítil bych to."

"Po těch tvých elixírech? Nesnaž se mě rozesmát. Po těch bys necítil ani otevřenou zlomeninu, dokud bys trčící kostí nezačal drhnout o plot. A na tom zeuglovi mohlo být leccos, i tetanus nebo mrtvolný jed. Kdyby něco, dá se ještě něco dělat. Otoč se."

Cítil na kůži něžné světlo lampičky a občasné pohlazení jejích vlasů.

"Zdá se, že je všechno v pořádku," konstatovala. "Lehni si, než tě složí ty elixíry. Ty směsi jsou ďábelsky nebezpečné. Pomalu ale jistě se jimi ničíš."

"Před bojem si je vzít musím."

Yennefer neodpověděla. Opět se posadila před zrcadlo a pomalu si rozčesávala černé, zvlněné, lesklé vlasy. Vždy se česala než šla do postele. Geralt to považoval za podivínství, ale přímo zbožňoval sledovat ji při tom. Měl podezření, že to Yennefer až moc dobře věděla.

Najednou mu začala být zima, elixíry s ním dokonale zamávaly, ztuhl mu krk a dole v břiše zavířily mdloby. Tiše zanedával a svalil se na postel, aniž by přitom spustil z Yennefer oči.

Jeho pozornost ale připoutal nějaký pohyb v rohu světnice. Podíval se tam. Na pavučinou omotaném jelením paroží, nakřivo přibitým ke zdi, seděl jako smola černý ptáček. Otočil hlavu a pohlédl na zaklínače nehybným žlutým okem.

"Co je to, Yen? Kde se to tu vzalo?"

"Copak?" otočila Yennefer hlavu. "Á, tohle. To je poštolka."

"Poštolka? Poštolky jsou rudohnědé, tahle je černá."

"To je čarodějská poštolka. Udělala jsem si ji."

"A proč?"

"Protože ji potřebuji," odsekla. Geralt už neměl ani otázku. Věděl, že by mu stejně neodpověděla.

"Jdeš zítra za Istreddem?"

Čarodějka odsunula flakónky na okraj stolu, strčila hřeben do krabičky a zavřela trojdílné zrcadlo.

"Jdu. Hned ráno. Proč?"

"Nic."

Položila se vedle něj, lampičku nezhasla. Nikdy nezhasínala, nerada usínala potmě. Ať už to byla lampička, lucernička nebo svíčka, musela dohořet až do konce. Vždy. Další podivínství. Yennefer měla neuvěřitelně mnoho podivných zvyků.

"Yen?"

"Copak?"

"Kdy odtud odjedeme?"

"Nezlob." Prudce popotáhla peřinu. "Jsme tu sotva tři dny a ty se na to ptáš už nejmíň potřicáté. Říkala jsem ti, že si tu musím něco zařídit."

"S Istreddem?"

"S Istreddem."

Povzdechl si a objal ji. Ani neskrýval své záměry. "Hej," zašeptala. "Bral jsi elixíry."

"No a co?"

"Nic," zasmála se jako nějaký žabec, přitulila se k němu a prohýbala se a zvedala, aby mu usnadnila svléknout jí košili. Úžas z její nahoty mu jako vždy proběhl mrazivě po zádech, zamravenčil v prstech, dotýkajících se její pokožky. Dotkl se rty jejích prsou, která byla tak okrouhlá a něžná a měla tak světlé bradavky, že se od zbytku ňader lišily jen tvarem. Vnikl prsty do jejích vlasů, vonících šerákem a angreštem. Poddávala se jeho laskání, předla jako kočka a ohnutými koleny třela jeho boky.

Rychle se projevilo, že - jako obvykle - přecenil svou odolnost vůči zaklínačským elixírům, zapomněl na jejich nepříznivý vliv na organismus. A třeba to ani není elixíry,

třeba i je to jen únava z boje, rizika, nebezpečí a smrti? Únava, jíž už si ani nevšímám? Jenže můj organismus, i když uměle upravený, se rutině nepoddává. Reaguje přirozeně. Jenže vždy, když to nejméně potřebuju. U pekel.

Ale Yennefer se, jako obvykle, takovou maličkostí nenechala vyvést z míry. Ucítil, jak se ho dotýká, uslyšel, jak hned u jeho ucha brouká zaklínadlo. Jako obvykle se mimoděk pozastavil nad tím, jak nekonečný počet byl příležitostí, kdy se musela uchýlit k onomu velice praktickému kouzlu. A pak už uvažovat přestal.

Jako obyčejně to bylo neobyčejné.

Díval se na její ústa, na jejich koutky, chvějící se v mimovolném úsměvu. Ten úsměv dobře znal, vždy mu připadal spíše jako výraz triumfu a ne štěstí. Nikdy se jí na to neptal, věděl, že neodpoví.

Černá poštolka, sedící na paroží, zatřepala křídly a klapla zakřiveným zobákem. Yennefer otočila hlavu a povzdechla si. Příliš smutně.

"Yen?"

"Hm?"

"Odjedme odtud. Necítím se tu dobře. To město na mě působí strašně špatně."

Obrátila se na bok a pohládila ho po tváři, přejela mu po vlasech, pak zabloudila svými prsty níž a dotkla se tvrdých jizev, jimiž byl hustě poznamenan jeho krk.

"Víš, co znamená název tohoto města? Aedd Gynael?"

"Ne. Není to elfsky?"

"Je. Znamená to střípek ledu."

"To je divné. K té díře se to ani trochu nehodí."

"Elfové si vyprávějí," zašeptala čarodějka zamyšleně, "legendu o Zimní královně, která se za vánic projíždí krajem na saních, do nichž jsou zapřaženi bílí koně. Královna za jízdy kolem sebe rozhazuje tvrdé, malé, ostré střípky ledu a běda tomu, koho takový střípek zasáhne do oka nebo do srdce. Takový člověk je ztracen. Nikdy mu už nic neudělá radost, všechno, co není sněhobílé, mu bude připadat škaredé, odporné, hnusné. Nebude mít klid, všeho nechá a vydá se za Královnou, za svou touhou a láskou. Samozřejmě ji nikdy nenajde a zemře touhou. Prý se tady, v tomto městě, kdysi v pradávných dobách něco takového stalo. Hezká pověst, že?"

"Elfové umí všechno zahalit do hezkých slovíček," zabručel ospale, bloudě rty po její paži. "To není vůbec žádná legenda, Yen. Je to jen hezký popis odporného jevu, jemuž se říká Divoký hon, prokletí některých krajů. Nevysvětlitelné, masové šílenství, nutící lidi přidat se k přízračnému průvodu, uhánějícímu po obloze. Viděl jsem to. Skutečně, obvykle se to stává v zimě. Byly mi nabízeny velké peníze, abych tu hrůzu nějak zničil, ale já se do toho nepustil. S Divokým honem se nedá nic dělat..."

"Zaklínač," zašeptala a políbila ho na tvář. "Nemáš v sobě ani za mák romantiky. Ale já... já mám elfské pověsti ráda. Jsou

tak krásné. Škoda, že lidé takové legendy nemají. Jednou je, možná, mít budou. Vytvoří si je? O čem ale lidské legendy můžou být? Všude kolem, kam jen se podíváš, jen šedá nicota. I to, co začíná hezky, rychle končí nudou a obyčejností. Tím únavným rytmem, jemuž se říká život. Ach, Geralte, není lehké být čarodějkou. Ale když to srovnám s obyčejnou lidskou existencí... Geralte?"

Položila hlavu na jeho hruď, zvedající se pomalým dechem.

"Spi," zašeptala, "jen spi, zaklínači."

III.

To město mu nedělalo dobře.

Od rána. Hned od rána mu všechno kazilo náladu, přivádělo ho do smutku a ke vzteku. Všechno. Zlobilo ho, že zaspal, čímž se z rána stalo poledne. Vztekalo ho, že Yennefer zmizela dříve než se probudil.

Musela asi hodně spěchat, protože její malovátka, která měla obvykle pečlivě uložena, ležela nepořádně rozházená po stole, jako věstecké kostky. Štětcečky s jemnými chloupky - ty velké, jimiž si pudrovala tvář, ty menší, na rtěnku, i ty úplně nejmenší, na henu, již si barvila řasy. Barvičky na řasy a obočí, umělé řasy. Pinzety a stříbrné lžičky. Krabičky a flakónky z porcelánu a mléčného skla, obsahující, jak dobře věděl, elixíry a mastičky z tak obyčejných složek, jako byly saze, husí sádlo a mrkvová šťáva, i tak hrozně tajuplných, jako mandragora, antimon, belladonna, cannabis, dračí krev a koncentrovaný jed obrovských štírů. A nad tím vším, všude kolem - vůně šeríku a angreštu, voňavky, kterou používala vždy.

Byla v těch věcech. Byla v té vůni. Ale ona sama tady nebyla.

Sešel dolů stále neklidnější a navztekanejší. Na všechno. Zlobila jej studená a ztuhlá smaženice, kterou mu ke snídani podal hospodský, na chvíli se odtrhuje od holky, kterou ohmatával v kuchyni. Zlobilo ho, že holka měla nanejvýš dvanáct let. A slzy v očích.

Teplé jarní počasí ani veselý ruch v životem kypící ulici Gertalovi náladu nespravil. Pořád se mu v Aedd Gynael nelíbilo. V městečku, které, jak si říkal, bylo směšnou parodií na všechna městečka, jež dosud poznal. Byla to jen karikatura - hlučnější, dusnější, špinavější a rozčilující.

Pořád ještě cítil zbytky zápachu smetiště ve vlasech i oděvu. Rozhodl se zajít do lázně.

V lázních jej rozčiloval výraz lazebníka, zírajícího na jeho zaklínačský medailon a na meč, položený na okraji kádě. Rozčilovalo ho, že mu nenabídl děvku. Neměl na ni chuť, ale v lázních je nabízeli každému, takže jej zlobilo, že u něj udělali výjimku.

Když vyšel, byl ostře cítit mýdlem, ale jeho nálada se ani trochu nezlepšila. A Aedd Gynael ani trochu nezkrásnělo. Pořád tu nebylo nic, co by se mu mohlo líbit. Nelíbily se mu

hromady kravského hnoje, jimž byly uličky zavaleny. Nelíbili se mu žebráci, dřepící u zdi svatyně. Nelíbil se mu kostrbatý nápis na zdi, hlásající ELFOVÉ DO REZERVACE.

Do radnice ho nepustili, poslali ho za starostou na kupeckou gildu. Rozčílilo ho to. A také ho rozčílilo, že mu starší cech, elf, přikázal hledat starostu na náměstí, dívaje se na něj s pohrdáním a povýšeně, což bylo velice zvláštní u někoho, koho mají co nevidět zahnat do rezervace.

Na náměstí bylo plno lidí, stánků, vozů, koní, volů a much. Na stupínku byl umístěn pranýř s provinilcem, po němž havěť házela bláto a lejna. Odsouzenec s podivuhodným sebeovládáním sprostě nadával svým trýznitelům a ani přitom nijak zvlášť nezvedal hlas.

Geraltovi, který měl dost zkušeností, bylo naprosto jasné, proč starosta přebývá v tomto rumraji. Kupci z karavan měli úplatky už zakalkulovány do ceny zboží a museli je někomu předat. Starosta, který tyto zvyky ctil také, přišel, aby se kupci nemuseli trmácet až na radnici.

Místo, kde úřadoval, označoval špinavě modrý baldachýn, natáhnutý na tyčích. Stál tam stůl obležený rozhádanými zájemci. Za stolem seděl starosta Herbolth, projevující všem pohrdání a znechucení, jež se mu zračilo na bledé tváři.

"Hej! A ty, kampak?"

Gertalt pomalu otočil hlavu. A hned v sobě ztlumil vztek, ovládl rozčilení, zchladl až byl jako tvrdý, studený střípek i ledu. Nemohl si tu dovolit žádné emoce.

Muž, který mu zastoupil cestu, měl vlasy žluté jako peří žluny a stejné obočí nad světlýma, prázdnýma očima. Úzké dlaně s dlouhými prsty měl opřené o pás z masivních mosazných destiček, na němž visel meč, palcát a dvě dýky.

"Ach ano," řekl muž. "Poznávám tě. Zaklínač, že ano? Za Herbolthem?"

Gertalt přikývl, nespustil ale oči z mužových rukou. Věděl, že přestat je sledovat by mohlo být nebezpečné. "Slyšel jsem o tobě, zabíječi nestvůr," řekl žlutovlasý, sleduje při tom pozorně Gertaltovy ruce. "Ačkoli jsme se nejspíš nikdy nesetkali, určitě jsi o mně už slyšel. Jmenuji se Ivo Mirce, ale všeobecně se mi říká Cikáda."

Zaklínač přikývl, že slyšel. Znal také odměnu, jaká byla na Cikádovu hlavu vypsána ve Wyzimě, Caelfu a Vattweiru. Kdyby do toho mohl mluvit, řekl by, že je ta odměna příliš malá. Jenže do toho mluvit nemohl.

"Dobrá," řekl Cikáda. "Starosta už na tebe čeká. Můžeš jít. Ale meč tu, příteli, necháš. Mě tady platí, jak vidíš, za to, že dohlížím na pořádek. K Herbolthovi se zbraní nikdo nesmí, rozumíš?"

Gertalt lhostejně pokrčil rameny, odepnul pás, ovinul jím pochvu a podal ho Cikádovi. Ten se jen pousmál.

"No vida," přikývl. "Jak hezky, ani slůvko protestu. Věděl jsem, že řeči o tobě jsou přehnané. Rád bych, abys mě jednou o meč požádal ty. Viděl bys, co bych ti odpověděl."

"Hej, Cikádo," zvolal najednou starosta. "Pusť ho! Pojďte sem, honem, pane Geralte. Vítejte, vítejte. Nechejte nás na chvíličku o samotě, páni kupci. Vaše zájmy teď musí ustoupit záležitostem, které jsou pro město mnohem důležitější. Petice předejte mému tajemníkovi."

Hraná upřímnost uvítání Geralta nezmátla. Věděl, že to je jen taktický manévr, který měl pomoci při smlouvání. A kupci dostali čas na rozmyšlenou, zda jsou úplatky dost vysoké.

"Vsadil bych se, že se tě Cikáda snažil vyprovokovat." Herbolth lehkým pozvednutím ruky odpověděl na stejně letmou Geraltovu úklonu. "Nevšímej si toho. Cikáda sbírá zbraně jen na rozkaz. Pravda, moc mu to nejde pod vousy, dokud ho ale platím já, musí poslouchat, jinak alou a zpátky na dvůr. Nevšímej si ho."

"Nač, k čertu, potřebujete někoho takového, jako je Cikáda? To je tu tak nebezpečno?"

"Je tu klid, protože platím Cikádu," zasmál se Herbolth. "Jeho sláva sahá daleko a to se mi hodí. Viš, Aedd Gynvael i další města v údolí Toiny, podléhají regentům z Rakverelinu. A regenti se v poslední době mění každou sezónu. Kdyby se aspoň vědělo, proč se vůbec mění, protože stejně každý druhý z nich je půlelf nebo čtvrtelf, prokletá krev a rasa. Za všechno špatné stejně můžou elfové."

Geralt nedodal, že také vozkové, protože ten vtip, i když byl dost známý, každého nerozesmál.

"Každý nový regent," pokračoval nasrděný Herbolth, "začíná odstraňováním místodržících a starostů starého režimu, aby měl nějaké ty židle pro svoje příbuzné a známé. Ale po tom, co Cikáda udělal kdysi vyslancům jistého regenta, se mě už nikdo nepokouší dostat z místa, takže jsem nejstarším starostou nejstaršího režimu; už si ani nevzpomínám kterého. No, ale my si tu povídáme a skutek utek, jak říkávala nebožka moje první žena. Přejdeme k věci. Copak to bylo za plaza na našem smetišti?"

"Zeugl."

"V životě jsem o ničem takovém neslyšel. Mám dojem, že už je po něm, nemám pravdu?"

"Je po něm."

"A kolikpak to bude stát městskou pokladnu? Sedmdesát?"

"Sto."

"No tak, pane zaklínači! Nenapil jste se přes míru? Sto marek za zabití nějakého brouka, usídleného v hromadě hnoje?"

"Brouk nebrouk, starosto, sežral osm lidí, jak jste mi sám říkal."

"Lidí? To je k smíchu! Potvora, jak mi bylo řečeno, sežrala starého Zakorka, který se proslavil tím, že ho nikdo nikdy neviděl střízlivého, jednu starou babku z podhradí a pár děcek převozníka Sulirada, což se zjistilo dost pozdě, protože

Sulirad sám ani neví kolik těch děcek má. Dělá je totiž příliš rychle na to, aby je vůbec dokázal spočítat. To jsou mi ale lidé! Osmdesát."

"Kdybych toho zeugla nezabil, sežral by co nevidět někoho významnějšího. Dejme tomu lékárníka. A kde byste pak vzali mast na čankr? Sto."

"Sto marek je hromada peněz. Nevím, jestli bych tolik dal třeba i za devítihlavou hydru. Osmdesát pět."

"Sto, pane Herbolthe. Uvažte, že i když to nebyla zrovna devítihlavá hydra, nikdo tady, včetně slavného Cikády, si s tím zeuglem nedokázal poradit."

"Protože se nikomu nechtělo hrabat se v hovnech a odpadcích.. Poslední slovo - devadesát."

"Sto."

"Devadesát pět, u všech démonů a čertů!"

"Platí."

"No," Herbolth se široce usmál. "Vyřízeno. Vždycky tak pěkně smlouváš, zaklínači?"

"Kdepak," teď se zase usmál Geralt. "Spíš jen málokdy. Chtěl jsem vám, starosto, udělat radost."

"A udělals, ať tě mor schvátí," zařehotal se Herbolth. "Hej, Přihříbku! Padej sem! Podej knihu a váček a bleskově mi tu napočítej devadesát marek."

"Domluvili jsme se na pětadevadesáti."

"A co daň?"

Zaklínač tiše zanádal. Starosta podepsal potvrzení rozmáchlou značkou a pak se podlouhal v uchu čistějším koncem pera.

Takže teď už na tom smetišti bude klid, he, zaklínači?"

"Měl by být. Byl tam jen jeden zeugl. Mohl se, pravda, rozmnožit. Zeugli jsou, jako třeba slimáci, oboupohlavní."

"Co mi to tu vykládáš za pohádky?" pohlédl na něj Herbolth úkosem. "K rozmnožování jsou vždycky třeba dva, samec a samice. Copak se zeugli líhnou jako myši nebo vši ze shnilé slámy ve slamníku? Každý blbec přece ví, že nejsou žádní myšáci ani myšky, že myši jsou všechny stejné a líhnou se samy ze sebe a ze shnilé slámy."

"A slimáci se líhnou z mokrého listí.," poznamenal tajemník Přihříbek, stále ještě zaměstnaný ukládáním mincí do sloupků.

"To přece každý ví," souhlasil Geralt s klidným úsměvem na rtech. "Nejsou žádní slimáci a slimačky, jen listí. A kdo si myslí něco jiného, je hlupák."

"Dost," přerušil jej starosta, hledě na něj poněkud podezřívavě. "Dost už o té havěti. Ptal jsem se tě, jestli se na smetišti může ještě něco objevit a tak mi laskavě odpověz. Krátce a jasně."

"Za nějaký ten měsíc by bylo dobré smetiště zkontrolovat, nejraději se psy. Malí zeugli nejsou nebezpeční."

"A ty bys to, zaklínači, udělat nemohl? O penězích bychom se domluvili."

"Kdepak," zabručel Geralt a převzal peníze z Přihřibkových rukou. "Nemám v úmyslu zdržet se ve vašem kouzelném městečku ani týden, natož pak měsíc."

"Říkáš tu zajímavé věci," pousmál se Herbolth výsměšně, hledě mu přímo do očí. "Velmi zajímavé. Protože já si myslím, že tu pobudeš déle."

"To jste na omylu, starosto."

"Že by? Přijel's s tou s černou vědmou, jak se to, zapomněl jsem... Guinever, nebo tak nějak. Bydlíš s ní U Jesetera, říká se, že v jedné světnici."

"A co má být?"

"Jen to, že když ta holka zavítá do Aedd Gynaelu, nikdy tak brzy neodjíždí. A to u nás už byla mockrát."

Přihřibek se široce usmál svým vykotlaným a významným úsměvem. Herbolth nepřestával hledět Geraltovi přímo do očí, jenže bez úsměvu. Geralt se pousmál, nejhůř jak uměl.

"Já tedy, samozřejmě, nic nevím," odvrátil Herbolth zrak a začal vrtat podpatkem do země. "A zajímá mě to jako psí hovno. Ale čaroděj Istredd, pamatuj si, to je u nás velice významná osobnost. V tomto městě nenahraditelná, řekl bych dokonce přímo k nezaplacení. Těší se u zdejších obyvatel i u přespolních velké vážnosti. My do jeho čarodějnictví ani do jiných věcí nosy nestrkáme."

"Nejspíš správně," souhlasil zaklínač. "A kdepak bydlí, jestli se můžu zeptat?"

"Ty to nevíš? Přece tady, vidíš ten dům? Ten bílý, vysoký, zasazený mezi sklad a šenk, abych tak řekl, jako svíčka do prdele. Teď ho tam ale nezastihneš. Istredd nedávno u jižního valu vykopal něco ze země a teď tam kolem ryje jako krtek. A nahnal do těch výkopů i spoustu lidí. Přijdu tam, ptám se slušně: 'Copak to, mistře, kopete tu důlky jako dítě?' A lidi se začnou smát. 'Co tam v té zemi máte?' A on na mě koukne jako na nějakého pitomce a říká: 'Historii.' 'Jakoupak historii?' ptám se. A on na to: 'Historii lidstva. Odpovědi na otázky. Na to, co bylo a na to, co bude.' 'Hovno tu bylo,' já na to. 'Úhor, křoví a vlkodlaci, dokud nebylo postaveno město. A co bude, záleží na tom, koho zase v Rakverelinu udělají regentem, jakého zase prašivého půlelfa. A v zemi ani žádná historie není, nic tam není, jen žížaly, jestli je někdo potřebuje na ryby.' A myslíš, že mě poslouchal? Kope si klidně dál. Jestli se s ním chceš vidět, běž k jižnímu valu."

"Eee, pane starosto," poznamenal Přihřibek. "Teď bude nejspíš doma. Co by dělal při výkopech, teď, když..." Herbolth na něj hrozivě pohlédl. Přihřibek se přikrčil a odkašlal si, přešlapuje. Zaklínač, pořád ještě s hrozivým úsměvem na rtech, zkrřížil paže na prsou.

"Ano, hm, hm," odkašlal si starosta. "Kdo ví, třeba je Istredd opravdu doma. Co mně je, konečně, po tom..." "Buďte zdrav, starosto," řekl Geralt, nenamáhaje se ani s parodií úklony. "Přeji dobrý den."

Přistoupil k Cikádovi, řinčícímu zbraněmi, který mu vykročil v ústřety. Beze slova natáhl ruku po svém meči, ležícím v ohybu Cikádova lokte. Cikáda ustoupil.

"Spěcháš, zaklínači?"

"Spěchám."

"Prohlídl jsem si tvůj meč."

Gertalt jej přelétl pohledem, jež se při nejlepší vůli nedál označit jako vřelý.

"Máš se čím chlubit," přikývl. "Jen málokdo si ho mohl prohlédnout. A ještě méně lidí o tom pak mohlo i mluvit."

"Ho, ho!" zablýskal Cikáda zuby. "To znělo tak hrozivě, až mi přešel mráz po zádech. Vždycky mě, zaklínači, zajímalo, proč se vás lidé tak bojí. A mám dojem, že už to vím."

"Mám naspěch, Cikádo. Dej mi můj meč, buď tak laskav."

"Jen kouř v očích, zaklínači, nic víc, jen kouř v očích. Strašíte lidi jako včelař včely kouřem a smradem, těmi vašimi kamennými obličejí, těmi svými kecy, řečičkami, které o sobě nejspíš sami rozšiřujete. A včely před kouřem utíkají, jsou hloupé, místo aby vrazily svoje žihadlo do zaklínačské prdele, která zpuchne jako každá jiná. Říká se o vás, že necítíte jako lidé. Je to lež. Kdyby se do někoho z vás pořádně píchlo, cítil by to."

"Už jsi skončil?"

"Jo," odpověděl Cikáda a odevzdal mu meč. "Víš, co by mě zajímalo, zaklínači?"

"Vím. Včely."

"Ne. Jen tak uvažuju, že kdybys tak vešel do uličky s mečem v ruce z jedné strany ty a z druhé zase já, kdo z nás by došel na konec té uličky. Myslím, že by nebylo špatné vsadit se."

"Proč ses na mě přilepil, Cikádo? Hledáš záminku? O co ti jde?"

"O nic. Jen mě moc zajímá, co je pravdy na tom, co se říká mezi lidmi. Že jste tak dobří válečníci, vy, zaklínači, protože nemáte ani srdce, ani duši, ani milosrdenství, ani svědomí. A to má stačit? Protože o mně se, například, říká totéž. A ne bezdůvodně. Strašně by mě tedy zajímalo, kdo z nás dvou by došel na konec té uličky. Copak? Neměli bychom se vsadit? Co myslíš?"

"Říkám, že mám naspěch. Nebudu ztrácet čas přemýšlením o pitomostech. A nejsem zvyklý sázet se. Kdyby tě ale, Cikádo, někdy napadlo překážet mi projít nějakou uličkou, pak ti říkám, dobře si to rozmysli."

"Kouř," usmál se Cikáda. "Jen kouř v očích, zaklínači. Nic víc. Na shledanou, kdo ví, třeba v nějaké uličce?"

"Kdo ví."

IV.

"Tady si budeme moci nerušeně promluvit. Posad se, Gertalte."

To, co bylo v pracovně nejnapadnější, byl obrovský počet knih - zabíraly v tomto nevelkém pokoji nejvíce místa. Břichaté svazky zaplňovaly police na zdech, prohýbaly se pod nimi

regály, vršily se na skříních a komodách. Musely, jak si zaklínač pomyslel, stát majlant. Nechyběly tu, samozřejmě, ani ostatní typické části výbavy - vycpaný krokodýl, vysušená ryba ježovka visící ze stropu, zaprášená kostra a veliká sbírka nádob s lihem, v němž bylo naloženo kdejaké svinstvo - skolopendři, pavouci, hadi, ropuchy a také nesčetné kusy lidí i jiných tvorů, hlavně vnitřnosti. Byl tam dokonce homunkulus nebo něco, co jako homunkulus vypadalo; mohlo to být ovšem i uzené novorozeně.

Na Geralta ta sbírka příliš nezapůsobila - bydlel víc než půl roku u Yennefer ve Vengerbergu a čarodějnice měla sbírku ještě mnohem zajímavější. Byl tam dokonce i neuvěřitelně veliký falus, nejspíš horského trolla. Měla také velice zdařile vycpaného jednorožce, na jehož hřbetu se ráda milovala. Geralt měl dojem, že pokud ještě existovalo méně vhodné místo k milování, pak to mohl být už jen hřbet živého jednorožce. Na rozdíl od něj, kdo považoval postel za luxus a dokázal ocenit všechna možná použití tohoto kusu nábytku, dokázala být Yennefer až bláznivě výstřední. Geralt si připomněl milé chvíle, strávené s čarodějkou na šikmé střeše, v zaprášené díře, na balkóně - a to na cizím - na balustrádě mostu, na dřevě lodce, plující po rozbourané řece, i při levitaci na třicet sáhů nad zemí. Jednorožec byl ale rozhodně ze všeho nejhorší. Jednoho šťastného dne se ale pod nimi vycpanina rozpadla, čímž jim poskytla mnoho příčin ke smíchu.

"Co tě tak pobavilo, zaklínači?" otázal se Istredd, když usedal k dlouhému stolu, na němž leželo množství zašlých střepů, kostí a zrezivělého železa.

"Pokaždé, když vidím tyhle věci," řekl zaklínač, posadil se proti němu a ukázal na nádoby a nádobky, "uvažuju, zda se magie skutečně nedá dělat bez všech těch hnusáren, z nichž se zvedá žaludek."

"Otázka vkusu," odpověděl čaroděj. "A taky zvyku. Co se jednomu hnusí, nemusí s druhým ani hnout. A tobě se, Geralte, hnusí co? Zajímalo by mě, co se může hnusit někomu, kdo je pro peníze ochoten vlézt až po krk do hnoje a špíny. Nepovažuj, prosím, tuto otázku za urážku ani provokaci. Opravdu by mě zajímalo, co může u zaklínače vyvolat pocit hnusu."

"Nemáš, Istrede, v téhle nádobce náhodou menstruační krev nedotčené panny? Tak abys věděl, hnusí se mi, když si tě představím, tebe, váženého čaroděje, s lahvičkou v ruce, jak se snaží v kleče, abych tak řekl přímo u zdroje, získat tu převzácnou tekutinu."

"Přesně," usmál se Istredd. "Hovořím, samozřejmě, o tvém vynikajícím vtipu, protože co se týče obsahu nádobky, jsi úplně vedle."

"Občas ale takovou krev používáš, nemám pravdu? Některá kouzla se, jak jsem slyšel, ani bez panenské krve uskutečnit nedají. A nejlepší je, když je ta panna usmrcena bleskem z čistého nebe za měsíčního úplňku. Proč, a to by mě opravdu zajímalo,

je taková krev lepší než krev staré žebračky, která spadla ožralá z palisády?"

"Není lepší," souhlasil čaroděj s milým úsměvem na rtech. "Jenže kdyby se prozradilo, že takovou roli může stejně dobře splnit i prasečí krev, která se dá, samozřejmě, získat i mnohem snadněji, začala by s čáry experimentovat kdejaká holota. Ale když ta holota musí získat tu tak fascinující panenskou krev, dračí slzy, jed bílých tarantulí, vývar z usekaných ruček nemluvnat nebo z o půlnoci vykopané mrtvoly, tak si to ne jeden rozmyslí."

Zmlkli. Istredd, působící hluboce zamyšleným dojmem, klepal prsty na popraskanou zhnědlou lebku bez spodní čelisti, ležící před ním a ukazovákem přejížděl po zubaté díře, zející v jejím spánku. Geralt jej klidně sledoval. Uvažoval, kolik může být čaroději let. Věděl, že ti nejschopnější čarodějové dokázali zastavit proces stárnutí a to v libovolném věku. Muži kvůli reputaci a prestiži dávali přednost věku zralému, vypadali tak zkušeně a vzdělaně. Ženy - jako Yennefer - dbaly méně o prestiž a více o přitažlivost. Istredd nevypadal na víc než čtyřicet. Měl lehce prošedivělé, rovné vlasy po ramena a mnoho vážnosti dodávajících vrásek na čele, u úst a v koutcích očí. Geralt nevěděl, zda byla hloubka a moudrost šedých, mírných očí přirozená nebo způsobená kouzly. Po krátkém zamyšlení dospěl k názoru, že to je stejně jedno.

"Istredde," přerušil zbrkle mlčení. "Přišel jsem sem, protože jsem se chtěl vidět s Yennefer. Přesto, že jsem ji nezastihl, pozval's mě dál. Pohovořit si. O čem? O holotě, pokoušející se narušit váš monopol na magii? Dobře vím, že mezi tu holotu počítáš i mě. To pro mě není nic nového. Na okamžik jsem měl dojem, že můžeš být jiný než tvoji bratři, kteří se mnou často navazují vážné rozhovory jen proto, aby mi nakonec oznámili, jak moc mě nesnášejí."

"Nemám v úmyslu omlouvat se ti za, jak jsi je nazval, moje bratry," odvětil čaroděj klidně. "Chápu je, protože stejně jako oni jsem se, abych získal takové znalosti v tomhle řemesle, musel hodně a hodně napracovat. Jako naprostý mlíčník, když moji vrstevníci běhali po polích s luky, chytali ryby nebo hráli vadí nevadí, jsem musel dřepět nad manuskripty. Z kamenné podlahy ve věži mě bolelo v kostech a lámalo v kloubech, samozřejmě v létě, protože v zimě praskala sklovina na zubech. Z prachu na starých knihách jsem kašlal, až mi lezly oči z důlků a můj mistr, starý Roeskilde, nikdy nevynechal příležitost, kdy mě mohl švihnout nahajkou po zádech, zřejmě v přesvědčení, že se bez toho nedá dosáhnout žádoucího pokroku v učení. Ve svých nejlepších letech, kdy ty zábavy chutnají nejvíc, jsem si neužil ani vojny, ani děvčat, ani piva."

"Jsi chudinka," ušklíbl se zaklínač. "Až mi vyhrkly slzy."

"Proč ta ironie? Pokouším se ti vysvětlit, proč čarodějové nemají rádi vesnické zaříkávače, zaklínače, léčitele, kouzelnice a vědmy. Říkej si tomu jak chceš, třeba závist, ale

právě tady je ta příčina antipatií. Zlobí nás, když magii, umění, které jsme si zvykli považovat za elitní, privilegium nejlepších a svaté mystérium, vidíme v rukou amatérů a samouků. I kdyby to byla jen ta věštecká, ubohá a směšná magie. Proto tě moji bratři nemají rádi. A abych řekl pravdu, já tě taky zrovna nemiluju."

Geralt už měl dost diskusí, dost hádek, dost nepříjemného pocitu nejistoty, klouzajícím mu po krku a zádech. Pohlédl Istreddovi přímo do očí a sevřel prsty na okraji stolu.

"Jde o Yennefer, že?"

Čaroděj zvedl hlavu. Pořád si ještě klepal prsty o lebku. "Gratuluji ti k pronikavému úsudku," řekl. Zaklínačův pohled vydržel. "Mé uznání. Ano, jde o Yennefer."

Geralt mlčel. Kdysi, před mnoha lety, před mnoha a mnoha lety, ještě jako mladý zaklínač, čekal na mantikoru. A cítil, že se mantikora blíží. Neviděl ji, ani neslyšel. Jen cítil. Nikdy na ten pocit nezapomněl. A teď měl pocit naprosto stejný.

"Tvoje chápavost," pokračoval čaroděj, "nám ušetří hodně času, který bychom ztratili dalšími okolkami. A tak je mezi námi jasno."

Geralt to nijak nekomentoval.

"Má důvěrná známost s Yennefer," hovořil Istredd dále, "začala už dost dávno, zaklínači. Dlouhou dobu to byla známost nezávazná, byly to jen delší nebo kratší chvílky, kdy jsme byli spolu. Takové nezávazné partnerství je mezi lidmi naší profese docela běžné. Jenže mně to najednou přestalo vyhovovat. Rozhodl jsem se navrhnout jí, aby se mnou zůstala nastálo."

"A co ti odpověděla?"

"Že si to rozmyslí. Dal jsem jí čas na uvážení. Víím, že to pro ni není snadné rozhodnutí."

"Proč mi to říkáš, Istredde? Proč to děláš, proč jsi tak chvályhodně až překvapivě upřímný, což je u lidí tvého druhu vzácnost? Proč ta upřímnost?"

"To je jednoduché," povzdechl si čaroděj. "Protože ty, jak vidím, Yennefer v tom rozhodnutí bráníš. Prosím tě pro, to, abys zmizel z jejího života. Aby ses ztratil a přestal překážet. Zkrátka - abys šel k čertu. Nejlépe potichu a bez rozloučení, což je, jak se mi svěřila, ostatně tvým zvykem."

"Jistě," usmál se Geralt nuceně. "Tvoje upřímnost mě stále víc udivuje. Mohl jsem čekat cokoli, jen ne takovou prosbu. Nemyslíš, že by bylo lepší neprosit mě a radši mě ze zároží trefit kulovým bleskem? Nic by tomu nedokázalo zabránit, zbyla by jen troška sazí, kterou by bylo třeba seškrábat ze zdi. Protože, jak jistě víš, prosbu odmítnout lze, kulový blesk nikoli."

"O tom, že bys mě odmítl, vůbec neuvažuji."

"Proč? Byla snad ta prosba jen varování, předcházející kulový blesk nebo nějaké jiné veselé kouzlíčko? Anebo je ta prosba podepřena cinkavými argumenty? Sumou, která dokáže zaslepit

chamtivého zaklínače? Kolik mi chceš zaplatit, abych se ztratil z cesty ke tvému štěstí?"

Čaroděj přestal tukat na lebku, položil na ni dlaň a sevřel prsty. Geralt si všiml, že mu zbělely klouby.

"Neměl jsem v úmyslu urážet tě takovou nabídkou," řekl. "K tomu jsem měl daleko. Ale... pokud... Geralte, jsem čaroděj - a to ne nejhorší. Nemohu se tu vychloubat všemohoucností, ale mnohá z tvých přání, pokud bys je vyslovil, bych splnit mohl, samozřejmě v rozumných mezích. Některá i takhle lehce."

Mávl rukou, nedbale, jakoby odháněl komára, a ve vzduchu nad stolem se zarojilo mnoho báječně barevných motýlků.

"Já bych si, Istredde, přál," vycedil zaklínač skrz zuby, "aby ses přestal strkat mezi mne a Yennefer. Tvoje návrhy mě zajímají asi jako loňský sníh. Mohl ses jí vyznávat, když byla s tebou. Dřív. Protože dřív bylo dřív a teď je teď. Nejenže ti nepomohu, já ti dokonce budu překážet, jak jen budu moci. Jak vidíš, nejsem o nic méně upřímný než ty."

"Ty mi nemáš právo odmlouvat, ty ne!"

"Za koho mě máš, Istredde?"

Čaroděj mu pohlédl přímo do očí, nakláněje se při tom přes stůl.

"Za její přechodnou známost. Za chvilkové poblouznění, za rozmar, za dobrodružství, jakých Yenna měla stovky, protože si ráda pohrává s city a emocemi, je impulzivní a přímo nevypočitatelně rozmarná. Za tohle tě považují, protože když jsem si s tebou vyměnil těch pár slov, odmítl jsem možnost, že by tě používala jen čistě instrumentálně. A můžeš mi věřit, že tohle se jí stává dost často."

"Ty jsi tu otázku nepochopil."

"Mýlíš se. Pochopil jsem ji dobře. Úmyslně ale hovořím jen o Yenniných emocích. Protože ty jsi zaklínač a žádné emoce ani mít nemůžeš. Nechceš mi vyhovět, protože se ti zdá, že ti na ní záleží, myslíš si, že... Geralte, jsi s ní jen proto, že to chce ona a budeš s ní tak dlouho, dokud ona bude chtít. A to, co cítíš, je jen projekce jejích emocí, zájmu, který o tebe projevuje. Při všech démonech Podsvětí, Geralte, nejsi přece dítě, víš, co jsi. Jsi mutant. Nevysvětluj si to špatně, neříkám to proto, abych tě urazil nebo že bych tebou pohrdal. Říkám jen, jak to opravdu je. Jsi mutant a jednou ze základních vlastností tvé mutace je naprostá neschopnost cítit. Tak jsi byl stvořen, abys mohl vykonávat svou práci. Rozumíš? Ty nemůžeš nic cítit. To, co považuješ za city, je jen buněčná paměť, somatická, pokud víš, co to slovo znamená."

"Představ si, že vím."

"Tím líp. Tak mě tedy poslouvej. Žádám tě o něco, o čem mohu žádat zaklínače. Člověka bych o to žádat nemohl. K zaklínači jsem upřímný, k člověku bych nemohl. Geralte, chci dát Yenně pochopení a stálost, cit a štěstí. Můžeš, ruku na srdce, říci totéž? Ne, nemůžeš. Pro tebe jsou to jen pouhá slova. Táhneš se za Yennou, raduješ se jako dítě z její chvilkové přízně. Spokojeně předeš jako zdivočelý kocour, do něhož se kdekdo

trefuje kamením, protože se našel někdo, kdo se tě nebojí pohladit. Rozumíš, co tím myslím? Ach ano, vím, že to chápeš, hlupák nejsi, to ne. Sám tedy vidíš, že mě nemůžeš odmítnout, když tě slušně požádám."

"Mám stejné právo odmítnout, jako ty prosit," procedil Geralt přes zuby. "V tom jsou naše práva stejná. Vraťme se k výchozímu bodu a co uvidíme? Yen, kterou vůbec nezajímá moje mutace ani její následky, je teď se mnou. Vyznal ses jí, na to máš právo. Máš dojem, že jí překážím v rozhodnutí? Že je nerozhodná? A že příčinou její nerozhodnosti jsem já? Tak to je zase moje právo. A pokud se nedokáže rozhodnout, má k tomu určitě svoje důvody. Nejspíš jí něco dávám, ačkoli pro to možná v zaklínačském slovníku chybí správné slovo."

"Poslyš..."

"Ne. Teď poslouvej ty mě. Kdysi byla s tebou, říkáš? Kdo ví, třeba to nejsem já, ale ty, kdo je pro ni jen přechodná známost, rozmar, nezvládnutelná emoce, což je pro ni tak typická? Já, Istredd, nemůžu ani vyloučit, že tě používala čistě instrumentálně. To se, pane čaroději, jen na základě krátkého rozhovoru vyloučit nedá. V tomto případě, jak se zdá, je nástroj důležitější než výřečnost."

Istredd se ani nezachvěl, ani nestiskl zuby. Geralt jeho sebeovládání musel obdivovat. Přesto ale dlouhé odmlčení naznačovalo, že rána zasáhla cíl.

"Hraješ si se slovíčky," řekl čaroděj konečně. "Opájíš se jimi. Slovy chceš nahradit normální lidské city, které neznáš. Tvoje slova nevyjadřují žádné city, jsou to jen zvuky, stejné, jaké vydává tahle lebka, když na ni poklepu. Protože ty jsi stejně prázdný jako tahle lebka. Nemáš právo..."

"Přestaň," přerušil jej Geralt ostře. Možná až příliš ostře.

"Přestaň už s tím, že nemám právo. Mám toho už až po krk, rozumíš? Řekl jsem ti, že naše práva jsou stejná. Ne, u všech čertů, já mám větší."

"Opravdu?" čaroděj pobledl, čímž Geraltovi způsobil nevyslovitelné potěšení. "A to proč?"

Zaklínač se chvilku rozhodoval a pak se rozhodl dobít ho. "A to proto," vypálil, "že se včera v noci milovala se mnou a ne s tebou."

Istredd si přitáhl lebku blíž a pohládl ji. Ruka se mu, ke Geraltově zklamání, ani nezachvěla.

"A to podle tebe znamená, že máš nějaká práva?"

"Jen jedno. Právo k vyvozování důsledků."

"Aha," řekl čaroděj pomalu. "Dobrá. Jak chceš. Se mnou se milovala dnes dopoledne. Vyvoď si z toho důsledek, máš na to právo. Já jsem si je už vyvodil."

Mlčení bylo dlouhé. Geralt rozpačitě hledal slova. Nenašel. Žádná. "Škoda řečí," řekl nakonec a vstal. Zlobil se na sebe, protože to zaznělo bezohledně a hloupě. "Jdu."

"Běž k čertu," odpověděl Istredd stejně bezohledně a ani na něj nepohlédl.

V.

Když vešla, ležel oblečený na posteli, s rukama založenýma za hlavou. Tvářil se, že hledí do stropu. Díval se ale na ni.

Yennefer za sebou pomalu zavřela dveře. Byla krásná.

Jak je krásná, pomyslel si. Všechno na ní je krásné. A strašné. Ty její barvy, ten kontrast černé a bílé. Krása a hrůza. Její přirozeně havraní vlasy. Výrazné lícní kosti s rýhou, kterou úsměv - uzná-li za vhodné usmát se - vytvoří u úst, tak úžasně tenkých a světlých pod rtěnkou. Její obočí, tak krásně nepravidelné, když si smyje barvu, již si je ve dne zdůrazňuje. Její nos, tak božsky dlouhý. Její drobné ruce, tak krásně nervózní, neklidné a obratné. Postava, útlá a štíhlá, podtržená těsně utáhnutým páskem. Štíhlé nohy, tvořící při chůzi na sukni tak nádherně oblé tvary. Krása.

Beze slova usedla ke stolu a podepřela si rukama bradu. "Tak dobře, začneme," řekla. "To dlouhé, dramatické mlčení je na mě příliš banální. Vyřídme to. Vstávej z té postele a nekoukej uraženě do stropu. Je to všechno dost pitomé a nemá cenu to ještě víc zhoršovat. Říkám ti, vstávej!"

Poslušně vstal, neprodlužoval to, posadil se na obrácenou židli proti ní. Nevyhýbala se jeho zraku. Mohl to čekat.

"Jak jsem už říkala, musíme to vyřídit. A to co nejrychleji. Abys nebyl na rozpacích, odpovím ti na všechny otázky, nemusíš je ani vyslovit. Ano, je pravda, že když jsem s tebou jela do Aedd Gynvaelu, jela jsem za Istreddem a věděla jsem, že když s ním budu, tak s ním půjdu i do postele. Nemyslela jsem si, že se to prozradí, že se budete jeden před druhým kasat. Dobře vím, jak se teď cítíš a moc mě to mrzí. Necítím se ale nijak provinile."

Mlčel. Yennefer potřásla hlavou a černé vlasy jí padly na ramena jako vodopád.

"Řekni něco, Geralte!" "

"On..." odkašlal si. "On ti říká Yenna."

"Ano." Nespustila z něj oči. "A já mu říkám Val. To je jeho jméno. Istredd je příjmení. Znáám ho už léta, Geralte. Je mi velice blízký. Nedívej se na mě tak. Ty jsi mi taky blízký, v tom je celá ta potíže."

"Uvažuješ o tom, že bys přijala jeho návrh?"

"Abys věděl, tak ano. Říkala jsem ti, že se známe léta. Už... mnoho let. Máme společné zájmy, cíle, ambice. Rozumíme si beze slov. Může mi být oporou - a kdo ví, třeba přijde den, kdy oporu potřebovat budu. A navíc... On... On mě miluje. Věřím mu."

"Nebudu ti překážet, Yen."

Zvedla hlavu a její fialové oči se ohnivě zaleskly. "Překážet? Copak nic nechápeš, pitomče? Kdybys mi překážel, kdybys mi stál v cestě, zbavila bych se tě dřív než bys stačil mrknout. Teleportovala bych tě na konec mysu Bremervoord nebo bych tě vzdušným vírem odeslala do země Hann. Při troše námahy bych tě zaklela do kusu křemene a postavila si tě na zahrádku k pivoňkám. Mohla bych ti taky tak vyprat mozek, že bys dokonale

zapomněl kdo jsem a jak se jmenuji. A to všechno pod podmínkou, že by se mi chtělo. Protože bych taky mohla jen jednoduše říct: 'Bylo to hezké, sbohem.' Mohla bych taky potichu zmizet, jak jsi to udělal kdysi ty, když ses ztratil z mého domu ve Vengerbergu."

"Nekřič, Yennefer, nebuď agresivní. A nevytahuj už tu vengerberskou historku, řekli jsme si, že o tom už nikdy nebudeme mluvit. Nezlobím se na tebe, Yen, nic ti přece nevyčítám. Vím, že na tebe nejde brát obyčejný metr. A to, že mi to je líto... To, že mě zabíjí vědomí, že tě ztrácím... To je jen buněčná paměť. Atavistické zbytky citů emocí pozbaveného mutanta..."

"Tyhle řeči nesnáším!" vybuchla. "Nesnáším to slovo! Víckrát už je přede mnou nesmíš vyslovit! Nikdy!"

"Copak to může něco změnit? Jsem přece mutant."

"Není žádné něco. Prostě přede mnou to slovo už nikdy neříkej."

Černá poštolka, sedící na paroží, mávla křídly a zaskřípala drápy. Geralt pohlédl na ptáka, na jeho žluté, nehybné oko. Yennefer si opět podepřela bradu.

"Yen?"

"Copak, Geralte?"

"Slíbila's mi odpovědět na moje otázky. Na otázky, které ani nemusím vyslovit. Zbyla jedna, nejdůležitější. Ta, kterou jsem ti nikdy nepoložil. Kterou jsem se bál vyslovit. Odpověz mi na ni."

"To nedokážu, Geralte," odpověděla neoblomně.

"Nevěřím ti, Yen. Na to tě znám až příliš dobře."

"Nemůžeš mě znát, jsem čarodějka."

"Odpověz na mou otázku, Yen."

"Odpověď zní - nevím. Jenže, to není žádná odpověď, že?"

Zmlkli. Hluk na ulici utichl, bylo ticho. Zapadající slunce svými paprsky proťalo oblohu šikmými pruhy světla a zapálilo ohnivou září ve škvírách okenic.

"Aedd Gynael," zabručel zaklínač. "Střípek ledu... Cítil jsem to. Věděl jsem, že to město je mi nepřátelské... Je zlé."

"Aedd Gynael," zopakovala pomalu. "Sáně elfské královny. Proč? Proč, Geralte?"

"Jedu za tebou, Yen, protože jsem své sáně připoutal ke tvým. A kolem mě zuří sněhová bouře. Je mráz. Zima."

"Teplo by v tobě rozpustilo střípek ledu, kterým jsem tě zasáhla," zašeptala. "A pak by kouzlo puklo a ty bys mě uviděl takovou, jaká opravdu jsem."

"Popožeň tedy svoje bílé koně, Yen, ať uhánějí k severu, tam, kam nikdy nepříjde jaro. Kéž by nikdy nepřišlo. Chtěl bych se co nejrychleji ocitnout ve tvém ledovém paláci."

"Ten palác, Geralte, neexistuje." Její ústa se zkřivila v úsměšku. "Je to jen symbol. A naše jízda na saních je jen honička za nedosažitelnou touhou. Protože já, královna elfů, toužím po teple. To je moje tajemství. Proto mě také rok co rok moje sáně vezou sněžnou bouří nějakým městečkem a rok co

rok někdo, očarovaný mým kouzlem, přivazuje svoje sáně za moje. Rok co rok. Každý rok někdo jiný. Nikdy to nekončí. Protože teplo, po němž toužím, ničí kouzlo, ničí čáry i krásu. Můj vyvolený, zasažený ledovým střípkem, se najednou stane obyčejným smrtelníkem. A v jeho tajících očích už nejsem lepší než ostatní... smrtelnice..."

"A z neporušené běli se klube jaro," řekl. "Vynořuje se Aedd Gynvael, nehezke městečko s krásným názvem. Aedd Gynvael se svým smetištěm, obrovskou hromadou smetí, do níž musím vstoupit, protože mě za to zaplatí, protože jsem k tomu stvořen. Musím lézt do toho svinstva, které se ostatním hnusí, které je jim odporné. Byl jsem zbaven citu, abych nebyl schopen poznat, jak odporné je to svinstvo, abych neustoupil, abych před ním neutekl s hrůzou v očích. Ano, byl jsem zbaven citu, jenže ne dokonale. Ten, kdo to dělal, svou práci zpackal, Yen."

Zmlkli. Černá poštołka si protáhla křídla, až jimi zašelestila.

"Geralte..."

"Ano, Yen"

"A teď ty odpověz na mou otázku. Na tu otázku, kterou, jsem ti nikdy nepoložila. Tu, které jsem se vždycky bála... Teď ji také nevyslovím, ale ty mi odpověz. Protože... protože strašně moc toužím slyšet tvou odpověď. To jedno, jediné slůvko, které jsi nikdy nevyslovil. Řekni je, Geralte. Prosím."

"Nedokážu to, Yen."

"Proč?"

"Nevíš?" pousmál se smutně. "Moje odpověď by byla jen slova. Slova, která nevyjadřují žádný cit, žádné emoce, protože jsem jich byl zbaven. Slova, která by byla jen prázdným zvukem, jaký vydá při úderu prázdná lebka."

Tiše na něj hleděla. Její široce rozevřené oči hluboce, hořce zřítověly.

"Ne, Geralte," řekla. "To není pravda. Nebo možná i ano, ale ne úplná. Nejsi bezcitný. Teď to vidím. Teď už vím, že..." Ztichla.

"Domluv to, Yen. Už ses rozhodla. Nelži. Znáš tě. Vidím ti to na očích."

Nesklopila zrak. Věděl to.

"Yen," zašeptal.

"Podej mi ruku," řekla.

Uchopila jeho ruku mezi své dlaně. Okamžitě ucítil mravenčení a bušení krve v tepnách lokte. Yennefer šeptala svá zaklínadla klidným, pravidelným hlasem. Dobře ale viděl kapičky potu, jimiž námaha orosila její pobledlé čelo, viděl bolesti rozšířené panenky.

Pustila jeho ruku, natáhla paže, pohnula jimi, laskajíc nějaký neviditelný tvar, pomalu, odshora dolů. Vzduch mezi jejími prsty začal houstnout a tmavnout, zvedat se a kouřit.

Sledoval ji fascinovaně. Tvůrčí magie, považovaná za nejvyšší dosažitelný cíl čarodějů, jej vždy fascinovala. Mnohem víc než

iluze nebo transformační magie. Ano, Istredd měl pravdu, pomyslel si, v porovnání s takovou magií jsou má Znamení prostě směšná.

Mezi námahou se chvějícími Yennefeřinými dlaněmi se pomalu zhmotňoval pták, černý jako uhel. Čarodějčiny prsty něžně hladily rozčepýřená pírka, plochou hlavičku, zakřivený zobák. Další pohyb, hypnoticky plynulý a laskavý a černá poštolka zakroutila hlavičkou a hlasitě zakřičela. Její dvojče, pořád ještě sedící na paroží, odpovědělo zaskřehotáním.

"Dvě poštolky," promluvil Geralt tiše. "Dvě černé poštolky, vytvořené kouzlem. Jak se domnívám, obě potřebuješ."

"Domníváš se správně," odpověděla s námahou. "Potřebuji obě. Mýlila jsem se, když jsem si myslela, že bude stačit jedna. Jak moc jsem se spletla, Geralte... Do takového omylu mě dostala pýcha Zimní královny, přesvědčené o své všemohoucnosti. A jsou věci... kterých nejde dosáhnout ani magií. A jsou dary, které nelze přijmout, není-li obdarovaný schopen oplatit je... něčím stejně cenným. V opačném případě dar proklouzne mezi prsty, roztaje jako střípek ledu v sevřené ruce. Zůstane jen žal, pocit ztráty a křivdy..."

"Yen..."

"Jsem čarodějka, Geralte. Moc nad hmotou, kterou mám, je dar. Oplacený dar. Zaplatila jsem za něj... vším, co jsem měla. Nezbylo nic."

Mlčel. Čarodějnice si rozechvělou rukou otřela čelo.

"Mýlila jsem se," opakovala. "Svou chybu ale napravím. Emoce a city..."

Dotkla se hlavičky černé poštolky. Pták se načepýřil a němě otevřel svůj zakřivený zobák.

"Emoce, rozmary a lži, fascinace a hra. City a jejich nedostatek... Dary, které není možno přijmout... Lež a pravda. Co je pravda? Opak lži? Anebo potvrzení skutečnosti? Ale je-li skutečnost Iží, čím je pak pravda? Kdo je plný citu, jenž jím lomcuje a kdo je jen studená lebka? Kdo? Co je to pravda, Geralte? Co je to pravda?"

"Nevím, Yen. Pověz mi to."

"Ne," řekla a sklopila zrak. Poprvé. Nikdy dřív neviděl, že by to udělala. Nikdy.

"Ne," zopakovala. "Nemohu, Geralte. Nemohu to říci. Pová ti to ten pták, zrozený z doteku tvé ruky. Ptáku, co je to pravda?"

"Pravda," řekla poštolka, "je jen střípek ledu."

VI.

I když měl pocit, že bloudí uličkami bez přesného cíle, ocitl se najednou u jižní hradby, u výkopů, v síti rovů, protínající ruiny u kamenné zdi, probíhající mezi odkrytými čtverci starobylých základů.

Istredd tam byl. V košili s vyhrnutými rukávy a ve vysokých botách. Pokřikoval na pacholky, rozkopávající motykami pruhovanou stěnu výkopu, plnou různobarevných vrstev půdy, jílu a dřevěného uhlí. Vedle ležely na prknech zčernalé kosti,

střepey hrnců a všelijaké jiné, nerozeznatelné předměty, obalené rzí.

Čaroděj si ho okamžitě všiml. Vydal kopáčům několik hlasitých příkazů, vyskočil z výkopu a přišel k němu, otíraje si ruce o kalhoty.

"Poslouchám. Co chceš?" otázal se bez okolků. Zaklínač stál před ním a ani se nepohnul. Neodpověděl. Pacholci, předstírající práci, je pozorně sledovali a něco si šeptali.

"Nenávist z tebe až stříká," ušklíbl se Istredd. "Co chceš, ptám se. Rozhodl ses? Kde je Yenna? Doufám, že..."

"Moc nedoufejte, Istredde."

"Ohó," zvolal čaroděj. "Co to slyším ve tvém hlase? Slyším tě dobře?"

"Co slyšíš?"

Istredd se opřel pěstmi o boky a vyzývavě na zaklínače upřel zrak.

Nic si nenalhávejme, Geralte," prohlásil. "Nenávidíš mě a já tebe taky. Urazil's mě, když jsi o Yennefer říkal... však víš, co. Já jsem ti odpověděl stejnou urážkou. Stojíš mi v cestě a já zase stojím v cestě tobě. Vyřídíme to jako muži. Nevidím jiné řešení. Proto jsi sem také přišel, že?"

"Ano," odpověděl Geralt a otřel si čelo. "Máš pravdu, Istredde. Proto jsem tady. Nepochybně."

"Správně. Takhle to nemůže jít dál. Teprve dnes jsem se dověděl, že Yenna mezi námi poletuje jako hadrový míček. Jednou je se mnou, jindy zase s tebou. Utíká ode mě, aby našla tebe a naopak. Ostatní, s nimiž je mezi tím, se nepočítají. Počítáme se jen my dva. Takhle to nemůže jít dál. Jsme dva, zůstat může jen jeden."

"Ano," opakoval Geralt, neodtrhuje ruku od čela. "Jistě... Máš pravdu."

"V naší namyšlenosti," pokračoval čaroděj, "jsme si byli jisti, že si Yenna bez váhání zvolí lepšího. O tom, kdo je lepší, neměl ani jeden z nás žádné pochybnosti. Až došlo k tomu, že jsme se její přízní začali trumfovat jako nějakí holobrádci a jako holobrádci jsme také poznali, co ta její přízeň znamená. Domnívám se, že jsi o tom, podobně jako já, dlouho uvažoval a že víš, jak jsme se oba mýlili. Yenna, Geralte, nemá vůbec v úmyslu volit mezi náma dvěma, i když oba věříme, že by zvolit uměla. Nu což, budeme to muset vyřešit za ni. Já se totiž o Yennu nechci dělit s nikým a to, že jsi přišel, svědčí o tom, že uvažuješ stejně. Známe ji, Geralte, až příliš dobře. Dokud jsme dva, nemůže si jí být ani jeden z nás jist. Musí zůstat jen jeden. Pochopil's to, pravda?"

"Pravda," řekl zaklínač, jen z námahou pohybuující ztuhlými rty. "Pravda je jen střípek ledu..."

"Cože?"

"Nic."

"Co se s tebou děje? Jsi nemocný nebo ožralý? Anebo naditý zaklínačskými bylinami?"

"Nic mi není. Něco... něco mi spadlo, do oka. Istredde, musí zůstat jen jeden. Ano, proto jsem tady. Nepochybně."

"Věděl jsem to," odpověděl čaroděj. "Věděl jsem, že přijdeš. Konečně, budu k tobě upřímný, předběhl's mě v úmyslech."

"Kulový blesk?" pousmál se zaklínač nevýrazně. Istredd se zachmuřil.

"Možná," řekl. "Možná i kulový blesk. Ale určitě ne ze zároží. Čestně, tváří v tvář. Jsi zaklínač, to vyrovnává šance. Tak se rozhodni kdy a kde."

Geralt se zamyslel a rozhodl.

"To náměstíčko..." ukázal rukou. "Procházel jsem tudy..."

"Vím. Je tam studna. Jmenuje se Zelený klíč."

"Takže u studně. Ano. U studně... Zítra, dvě hodiny po východu slunce."

"Dobrá. Budu tam včas."

Stáli tak chvíli proti sobě, nevěnovali si ale jediný pohled. Nakonec si čaroděj zabručel něco pod nos, kopl do hroudy hlíny až ji rozbil podpadkem.

"Geralte?"

"Co je?"

"Necítíš se hloupě?"

"Cítím se jako největší pitomec," přiznal zaklínač neochotně.

"To se mi ulevilo," zabručel Istredd. "Protože já se cítím naprosto stejně. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se někdy budu kvůli ženské bít s nějakým zaklínačem na život a na smrt."

"Moc dobře vím, jak ti je, Istredde."

"No..." pousmál se čaroděj nuceně. "To, že k tomu došlo, že jsem se rozhodl pro něco tak protikladného s mým charakterem, svědčí o tom, že... že je to nutné."

"Já vím, Istredde."

"Samozřejmě taky víš, že ten z nás, kdo přežije, bude muset co nejrychleji prchnout a schovat se před Yennou někde třeba až na konci světa?"

"Vím."

"A samozřejmě počítáš i s tím, že až poněkud zchladne a přestane zuřit, bude možné vrátit se k ní?" "Samozřejmě..."

"No, tak to bychom měli." Čaroděj se pohnul, jakoby se chtěl otočit, ale po kratším zaváhání podal zaklínači ruku. "Takže zítra, Geralte."

"Zítra." Zaklínač přijal nabízenou ruku. "Zítra, Istredde."

VII.

"Hej, zaklínači!"

Geralt zvedl hlavu nad stůl, na jehož desce rozmazával rozlité pivo do fantastických ornamentů.

"Nebylo lehké najít tě." Starosta Herbolth si přisedl a odsunul džbánky a poháry. "V hospodě mi řekli, že jsi odešel do stáje, ve stáji jsem ale našel jen koně a vaky. A ty jsi

tady... Tohle je nejpodřadnější knajpa v celém městě. Chodí sem ta nejhorší spodina. Co tady děláš ty?"

"Piju."

"To vidím. Chtěl jsem si s tebou jen promluvit. Jsi střízlivý?"

"Jako dítě."

"To jsem rád."

"Co po mně chcete, Herbolthe? Jak vidíte, nemám čas." Geralt se usmál na holku, stavějící na stůl další džbáněk.

"Objevily se nějaké řeči," zamračil se starosta, "že jste se vy dva, ty a náš čaroděj, rozhodli pozabíjet."

"To je naše věc. Jeho a moje. Neplette se do toho."

"Kdepak, to vůbec není jenom vaše věc," nesouhlasil Herbolth.

"Istredda potřebujeme. Na druhého čaroděje nemáme."

"Tak běžte do svatyně a pomodlete se za jeho vítězství."

"Přestaň, no tak," zavrčel starosta. "A nebuď moc chytrý. vandráku. U všech bohů, kdybych nevěděl, že mi to čaroděj neodpustí, strčil bych tě do lochu až na samotné dno, vyvlékl koňmi za hradby nebo přikázal Cikádovi, aby tě zapíchl jako prase. Jenže, bohužel, Istredd má příliš vyvinutý smysl pro čest a tohle by mi nikdy neodpustil. Dobře vím, že by mi to neprošlo."

"To je výborné." Zaklínač dopil další džbáněk a vyplivl pod stůl stéblo slámy, které mu spadlo do piva. "To nám to pěkně pokračuje, že? Už jste domluvil?"

"Ne," řekl Herbolth, vytahuje zpod pláště naditý váček. "Tady máš sto marek, zaklínači, ber je a vypadni z Aedd Gynael - a to, pokud možno, hned, nejpozději do východu slunce. Řekl jsem, že si druhého čaroděje dovolit nemůžeme. Nedovolím, aby ten náš riskoval život v souboji s někým, jako jsi ty. A to pro takovou pitomost, kvůli nějaké..."

Odmlčel se, nedomluvil, ačkoli se zaklínač ani neotřepal.

"Zvedni od toho stolu svoji odpornou tlamu, Herbolthe," řekl Geralt pomalu. "A těch svých sto marek si strč do prdele. Běž pryč, protože se mi z tebe dělá špatně. Ještě chvílku a pobliju tě od čepice k botám."

Starosta schoval váček a položil ruce na stůl.

"Když ne, tak ne," řekl. "Chtěl jsem po dobrotě, ale když ne, tak ne. Bijte se, posekejte, spalte, potrhajte se na kusy kvůli té děvce, která roztáhne nohy každému, kdo si řekne. Věřím, že si s tebou, ty nájemný vrah, Istredd poradí tak, že z tebe zůstanou jen boty. Ale jestli ne, tak tě dostanu já. A to dřív než jeho mrtvola stačí vychladnout. Polámu ti na mučidlech všechny hnáty. Nezůstane na tobě jediné místočko celé, ty..."

Ani nestačil stáhnout ruce ze stolu, zaklínačův pohyb byl příliš rychlý. Paže, která se mihla zpod stolu, se ve starostových očích změnila v čmouhu a mezi jeho prsty se s lupnutím zabodla dýka.

"Možná," zašeptal zaklínač, prsty sevřené na jílcí dýky, hledící do Herbolthovy tváře, z níž se úplně ztratila krev.

"Možná, že mě Istredd zabije. Ale jestli ne... Pak odtud odejdu a ty, hnusný odpade, se mě nepokoušej zastavit, nechceš-li, aby se uličky vašeho špinavého města vykoupaly v krvi. Vypadni odtud!"

"Co se tu děje, pane starosto? Hej, ty..."

"Jen klid, Cikádo," řekl Herbolth. Pomalu stahoval ruku, pomalu, pomaličku klouzala po stole, jen dál od čepele dýky.

"Nic se nestalo. Nic."

"Cikáda opět zastrčil meč do pochvy. Geralt na něj ani nepohlédl. Nedíval se na starostu, odcházejícího z krčmy, jehož chránil Cikáda před potácejícími se opilci a vozky. Hleděl na človíčka s krysí tváří a s černýma, pronikavýma očima, sedícího o několik stolů dál.

Rozčilil jsem se, podivil se. Třesou se mi ruce. Opravdu, třesou se mi ruce. To je až neskutečné, co se se mnou děje. Copak to znamená, že...

Ano, řekl si, hledě na človíčka s krysí tváří. Nejspíš ano. Musí to být, říkal si.

Je mi taková zima... Vstal.

Pohlédl na človíčka. Usmál se. Pak sáhl pod kazajku, vytáhl z naditého váčku dvě zlaté mince a hodil je na stůl. Mince zazvonily, jedna se roztočila a cinkla o čepel dýky, stále ještě zabodnuté do hlazeného dřeva.

VIII.

Rána byla nečekaná. Kyj tiše zasvištěl tmou tak rychle, že nechybělo moc a zaklínač by se ani nestačil kryt instinktivně zvednutou paží, že by nestačil zmírnit ránu plynulým pohybem těla. Odskočil, padl na koleno, udělal kotrmelec, postavil se, vycítil pohyb vzduchu před novým mávnutím kyje, piruetou se vyhnul ráně, zavířil mezi dvěma postavami, které jej ve tmě obklopile a sáhl nad pravé rameno. Pro meč. Ale meč nikde.

Nic mě těch instinktů nezavíjí, pomyslel si a měkce odskočil. Rutina? Buněčná paměť? Jsem mutant, reaguju jako mutant, pomyslel si, když opět padl na koleno, vyhnul se ráně a sáhl do boty pro dýku. Neměl ji.

Ušklíbl se a dostal kyjem po hlavě. Zablesklo se mu v očích, bolest projela až do konečků prstů. Upadl, uvolnil se, úšklebek z jeho rtů ale nezmizel.

Někdo se na něj svalil a přitiskl ho k zemi. Někdo jiný mu od opasku utrhl váček. Koutkem oka zahlédl záblesk nože. Muž, který na něm klečel, mu roztrhl kazajku pod krkem, uchopil řetízek a vytáhl medailon. A okamžitě ho upustil.

"U Baal-Zebutha," zaslechl zasípání. "Je to zaklínač..."

Ten druhý udýchaně zaklel:

"Neměl meč... U všech bohů... Tfuj, tfuj, na uřknutí, na zlo... Padejme odtud, Radgaste! Nedotýkej se ho, tfuj, tfuj!"

Měsíc na okamžik prosvítl řidším mrakem. Geralt nad sebou spatřil vyhublou krysí tvář, malá, černá, lesklá očička. Slyšel dusot nohou toho druhého, prchajícího, mizejícího v zákoutí, kde to smrdělo kočkami a připáleným tukem.

Človíček s krysí tváří pomalu sundal koleno z jeho prsou. "Příště..." zaslechl Geralt zřetelně jeho šeptání. "Příště, až budeš chtít spáchat sebevraždu, zaklínači, tak do toho nezatahuj jiné. Prostě se pověš ve stáji na opratích."

IX.

V noci muselo pršet.

Geralt vyšel před stáj, protíral si oči a vyčesával slámu z vlasů. Vycházející slunce se lesklo na mokrých střeších a zlatě zářilo v kalužích. Zaklínač si odplivl. V ústech ještě cítil pachut a boule na hlavě se ozývala tupou bolestí.

Na plůtku před stájí seděl vyhublý černý kocourek, soustředěně si lízající tlapku.

"Čičí, čičí, kocourku," řekl zaklínač.

Kocour ztuhl, nepřátelsky na něj pohlédl, složil uši a zasyčel, obnažuje zoubky.

"Já vím," přikývl Geralt. "Já tě taky nemám rád. Jen jsem žertoval."

Pomalými pohyby silně stáhl spony kazajky, narovnal na oděvu všechny faldy a přesvědčil se, zda mu nikde nepřekáží v pohybu: Hodil si meč na záda a upravil ji meč nad pravým ramenem. Opásal čelo koženou čelenkou a vlasy odhrnul dozadu, za uši. Natáhl si dlouhé bojové rukavice, naježené hroty stříbrných cvočků.

Znovu pohlédl na slunce, stahuje zřítelnice do svislých čárek. Krásný den, řekl si. Krásný den k boji.

Povzdechl a odplivl si, pak pomalu vykročil dolů uličkou, podél zdí, vonících ostrým pachem mokré omítky a vápenné malty.

"Hej, podivíne!"

Ohlédl se. Ve společnosti tří podezřele vyhlízejících individuí seděl na hromadě klád u hradby Cikáda. Vstal, protáhl se, vyšel doprostřed uličky, pečlivě se přitom vyhýbaje kalužím.

"Kampak?" otázal se, opíraje úzké ruce o zbraní zatížený pás.

"Po tom ti nic není."

"Aby ti to bylo jasné, houby mě zajímá starosta, čaroděj i celé to zasrané město," promluvil Cikáda pomalu a důrazně.

"Jde mi o tebe, zaklínači. Nedojdeš na konec téhle uličky, rozumíš? Chci se přesvědčit, jak umíš bojovat. Nedá mi to spát. Stůj, říkám."

"Zmiz mi z cesty!"

"Stůj!" zařval Cikáda s rukou na meči. "Nechápeš, co po tobě chci? Budeme se bít! Já tě vyzývám! Hned se ukáže, kdo je lepší."

Geralt pokrčil rameny, ale ani nezpomalil.

"Vyzývám tě k souboji! Slyšíš, mutante?" vykřikl Cikáda a opět se mu postavil do cesty. "Na co čekáš? Vytahuj to železo! Copak, máš strach? Anebo se dokážeš postavit jen těm, kdo, jako Istredd, šoustají tu tvoji čarodějnici?"

Geralt šel dá, nutil tak Cikádu, aby neobratně ustupoval dozadu. Cikádovi společníci vstali z hromady klád a vydali se za nimi. Drželi se ale vzadu. Geralt jen slyšel, jak pod jejich nohama čvachtá bláto.

"Vyzývám tě!" opakoval střídavě rudnoucí a blednoucí Cikáda. "Slyšíš, ty zaklínačský more? Co ještě chceš? Mám ti naplivat do ksichtu?"

"Plivni si."

Cikáda se zastavil a opravdu se nadechl a sevřel rty k plivnutí. Sledoval zaklínačovy oči a ne ruce. A to byla chyba. Geralt ani nezpomalil, jen ho bleskově udeřil, bez náprahu, jen ze zhoupnutí v kolenou, pěstí v okované rukavici. Udeřil jej přímo do úst, přímo do ušklíbajících se rtů, které praskly jako přežralé višně. Zaklínač se přikrčil a udeřil ještě jednou, přímo do stejného místa a cítil, jak se silným úderem ustupuje jeho vztek. Cikáda s jednou nohou v blátě a druhou ve vzduchu, krvavě zazvracel a plácl sebou naznak do kaluže. Zaklínač za sebou zaslechl zvuk dýky, tasené z pochvy, zastavil tedy a obrátil se s rukou na jílcí meče.

"No," pronesl vztekem roztřeseným hlasem. "Tak prosím."

Muž s dýkou mu pohlédl do očí. Na okamžik. Pak odvrátil zrak. Poslední se dal na ústup. Pomalu, pak rychleji. Když to muž s dýkou slyšel, začal také ustupovat, bezhlasně přitom hýbaje rty. Ten vzdálenější se otočil a dal do běhu, až kolem něj stříkalo bláto. Ostatní dva ztuhli na místě, neopovažovali se ale přistoupit blíž.

Cikáda se obrátil v blátě, zvedl se na loktech, něco zablábolil, odkašlal si a vyplivl něco bílého a něco červeného. Geralt kolem něj prošel a skoro nechtěně jej kopl do tváře, čímž mu rozdrtil lícni kost a srazil jej zpátky do kaluže.

Šel dál a ani se neohlédl.

Istredd už byl u studně, opřený o dřevěný, mechem porostlý kryt rumpálu. U pasu měl meč. Krásný, lehký terganský meč s polouzavřenou zábranou, opírající se okovaným koncem pochvy o lesklou jezdeckou botu. Na rameni mu seděl načepýřený černý pták.

Poštolka.

"Přisel's, zaklínači." Istredd poštolce nastavil rukavici a opatrně a něžně ji posadil na stříšku nad studní.

"Přišel jsem, Istredde."

"Nevěřil jsem, že přijdeš. Myslel jsem si, že odjedeš."

"Neodjel jsem."

Čaroděj se hlasitě a uvolněně rozesmál, až mu hlava padala dozadu.

"Chtěla nás... chtěla nás zachránit," řekl. "Oba. Jenže z toho nic nebude, Geralte. Zkřížíme čepele. Musí zůstat jen jeden."

"Chceš se bít mečem?"

"Divíš se tomu? Proč? Mečem přece chceš bojovat i ty. Tak jedem. Do střehu!"

"Proč, Istredde? Proč mečem a ne magií?"

Čaroděj zbledl a ústa se mu zachvěla vzrušením.

"Do střehu, říkám!" vykřikl. "Teď není čas na otázky, ten už je pryč! Ted nastal čas činů!"

"Chci to vědět," prohlásil Geralt pomalu. "Chci vědět, proč meč. Chci vědět kdy a proč se u tebe ocitla ta černá poštolka. Mám právo vědět to. Mám nárok znát pravdu!"

"Opravdu?" odvětil čaroděj hořce. "Jistě, možná i máš. Ano, určitě máš. Máme stejná práva. Poštolka? Přiletěla za úsvitu, celá zmoklá. Přinesla dopis. Kratičké psaní, znám je nazpaměť. ,Sbohem, Vale. Jsou dary, které nelze přijmout a já nemám nic, čím bych ti mohla oplatit. A to je pravda, Vale. Pravda je střípek ledu.' Tak, Geralte, jsi spokojen? Využil's své právo?"

Zaklínač pomalu přikývl.

"Dobrá," řekl Istredd. "A teď zase já využiju svoje. Protože já ten dopis odmítl vzít na vědomí. Já bez ní nemohu... To raději... Tak do střehu, k čertu!"

Přikrčil se a rychle, zručně tasil. Byl zkušený. Poštolka zakřičela.

Zaklínač stál nehnutě, s rukama stále ještě spuštěnýma podél těla.

"Na co čekáš?" vyštěkl čaroděj.

Geralt pomalu zvedl hlavu, na okamžik na něm spočinul pohledem a pak se otočil na patě.

"Ne, Istredde," pronesl tiše. "Sbohem."

"U všech čertů, co to má znamenat?"

Zaklínač se zastavil.

"Poslyš, Istredde," prohodil přes rameno, "nezatahuj do toho druhé... Jestliže opravdu musíš, pověs se ve stáji na opratích."

"Geralte!" vykřikl čaroděj, až se mu hlas zlomil a udeřil do ucha falešnou, zlou notou. "Já se jí nevzdám! Neuteče mi! Pojedu za ní do Vengerbergu, pojedu za ní na konec světa, najdu ji! Nikdy se jí nevzdám! Pamatuji si to!"

"Sbohem, Istredde."

Odešel pryč, ani jednou se už neotočil. Šel, nevšímal si lidí, kteří mu rychle vyklízeli cestu, nevšímal si bleskově zabouchávaných dveří a okenic. Nevšímal si nikoho a ničeho.

Přemýšlel o dopise, který jej čeká v hostinci. Přidal do kroku. Věděl, že na pelesti postele na něho čeká zmoklá poštolka, držící v zakřiveném zobáku dopis. Chtěl si to psaní přečíst co nejrychleji.

Ačkoli dobře věděl, co je tam napsáno.